

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. KERESKEDÉSI UTCA 6. SZ. KÉZIRATOKAT NEM VÉLDÜNK VISSZA. CSAK BÉRMENTES LEVÉLEKET FOGADUNK EL.

EGYETÉRTÉS.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAPEST, IV. KERESKEDÉSI UTCA 6. SZ. HIRDETÉSEKET ÉS NYILTÉRBE VÁLÓ KÖZLEMÉNYEKET FELVEZŐ KIRÁDOHIVATAL.

Üdvözlét. Szívünk mélyéből üdvözöljük bécsi vendégeinket! Bécs! Ki tagadhatná, hogy az osztrák állam székvárosának neve nem épen rokonszenves hangzású birtánunk?

lasztás után örömmel szorítottuk kebleinkre. Uj alkotmányos fejlődésünk óta Budapestet gyakran úgy tüntették föl, mint Bécsnek veszedelmes versenytársát. Hirdették, hogy Budapest virágzása és emelkedése Bécsnek hanyatlását és elszegényedését vonja maga után.

elhatározták volna, hogy ők kiárlanak csak horvát nyelven tanácskoznak. Ha ehhez az elhatározáshoz ragaszkodnak, akkor a közös tanácskozás lehetetlen lesz és a két bizottság közt való tárgyalások csak üzenetek váltogatása után folytathatók.

mely lábbal tiporja a szabadságot. Természetesen, ezenkívül elegendő gondjuk volt ezeknek az újságoknak arra, hogy különös nyomatékmal emeljék ki, mennyire jó hazafiúi szellem tölti el a ciklikó urakat, s hogy ők nem akarnak semmi egyebet, mint nemzetiségök szabad fejlődését.

első bíróság előtt voltak, ítéletet a felső bíróság egészen ama alapok szerint tehetne meg, mint az első bíróság. A büntető eljárás azonban néhány évtized óta nagyot változott. Az irásbeliség elve megrendült ama mindhatározottabb előre nyomuló nézet folytán, hogy a bíró csakis úgy ítélt leghelyesebben, az igazság csakis úgy deríthető ki legkönnyebben és legalaposabban, ha közvetlenül, szóbeliség érintékek a felekkel. Erre nézet azután, mely ma már megdönthetetlen sarkelv és meggyőződéssé fejlődött ki.

De gyűlöltük-e azért Bécsnek lakosságát, haragunkat, ellenszenvünket fordítottuk-e valaha a bécsi népre? Nem, mi minden harczunkat csak a hivatalos Bécs ellen irányoztuk, mely egy volt a monarchiának minden népét legőző abszolút kormányval. De a hivatalos Bécsnek tetteit nem tettük soha felelőssé azt a virágzó, munkás és gazdag várost, melynek népe oly könnyen tud lelkesülni minden szépért és anyai szeretetre méltó tulajdonnal van megáldva, nem volt semmi vádunk ama barátságos közület ellen, melyet a művészeteknek és tudományoknak anyja nemes geniusa választott otthonul.

A főrendiház reformja. A hivatalos lap mai száma közli az 1885. évi VII. törvények 2. §-ban megállapított vagyonai képesséssel bíró főrendi tagok névjegyzékét és azoknál a következők hirtelményét teszi közzé: Az 1885. évi VII. t. c. 2. §-a b) pontjában megállapított vagyonai képesséssel bíró családok mindezen nagyora tagjai, kik 24-ik évüket betöltötték, vagy az 1885. évi június 15-ig betöltötték fogják, s az ezen hirtelménnyel egyidejűleg közölt névsorban nevelés kimaradtak volna, felváltva, miszerint ezen felszólított számított 3 hó alatt, ha az országgyűlés együtt van, a főrendiház elnöke, ha nincs együtt, a helyettesítő elnök adják be az 1885. évi VII. t. c. 24. §-a értelmében jogosultságukat igazoló okmányokat; azok pedig, kik a monarchia másik állama, vagy bármely más állam törvénykezésében is bírhatnak ülessel és szavazattal, az 1885. évi VII. törvények 2. §-a b) pontjában képest nyilvánított tartoznak, kivánják-e ezen jogot személyre nézve egyszerűmunkára kiadólag a magyar főrendiházban gyakorolni? Kelt Budapestben, 1885. évi május 17-én. Bárány Sennyey Pál s. k.

A román izgatások. A román izgatások oly mérvet öltöttek, melyek nagyon komoly szinten tüntetik fel a helyzetet, s egyszerűmunka visszafelé is engednek következtetést arra az aknamunkára, melynek eszdelendők keresztül kellett folynia, míg a jelenlegi eredmény létre jött.

helyesleget veszszük tudomásul a szebeni esküdtsek felosztását is. A román izgatók valóban nem érdemlik meg, hogy miatlok magá a sajtószabadság korlátozások, s bizony benne, hogy nem lesz az országban más esküdtsek, mely nem bírma érzékkel ama dolgok iránt, melyek odalent végbemennek.

De az a felelőség, hogy a dolgok idáig fejlődhetek, teljesen a kormányt terheli. Mi rámutattunk a fejlődő bajra, folyton újabb és újabb eszeleltük az állapotokat, figyelmezteltünk a titkos izgatásra, melyet mindenki látott, csak a kormány nem akart látni. Tiszta Kálmán megelőgetett azzal, hogy várja, mikor tül fel a föld alól fejt a vakondok. Az pedig elragta a legféltettebb növények gyökereit, s volt ezse hozzá, hogy fel ne üsse fejt.

Budapest, május 19. Az országgyűlés mindkét háza által kiküldött regnikoláris bizottság ma déltán tartotta alakuló ülést a képviselőház egyik termében. Jelen voltak a főrendiház tagjai közül: Haynald bírnok, Szegény Marich László és Zichy Nándor gróf, a képviselőház által kiküldött tagok közül: Horváth Lajos, Rakovszky István, Széll Kálmán, Thaly Kálmán, Vízolyi Gusztáv, Falk Miksa. A kormány részéről Tisza Kálmán miniszterelnök volt jelen. Mindenekelőtt a miniszterelnök kijelentette, hogy tudomása szerint a már megalakult horvát regnikoláris bizottság, valamint a magyar is nem szándékozik az új ülésnek megkezdésére, vagyis szeptember hónapig érdemleges ülést tartani s így most csak a megalakulás képezi a bizottság feladatát. — Erre titkos szavazással megválasztották elnökeket szavazattöbbséggel Szegény Lászlót, előadónak és jegyzőnek Falk Miksát, ki már a múltban szerepelt regnikoláris bizottságnak is előadója és jegyzője volt. Ezután Falk Miksa előterjesztést tett az iránt, hogy a továbbiakban nézve a régi praxis szerint törjenék az eljárás. E szerint Szegény László a főrendiház elnökeként, Falk Miksa pedig a képviselőház elnökeként fogja bejelenteni a bizottság megalakulását. Az országgyűlés mindkét házában azonban előzőli holnap jelenik be a bizottság megalakulását. Ugyancsak a régi gyakorlat szerint a magyar bizottság elnöke értesíteni fogja a horvát bizottság elnökét, s felszólítja, hogy a közös megalakulás és a tartandó tanácskozások rendjének megállapítása céljából a kölcsönös érintkezésére az együttes lépések megtételének. — Megbízható oldalról közlik velünk azt, hogy a horvát regnikoláris bizottság körében igen sajnálatos és a viszonyokra nézve nagyon jellemző hangulat uralkodik. A horvát bizottság tagjai ugyanis állítják

— Philippa? — én? Hiszen még azt sem tuduk, hogy az a másik felesége, a kiről szóltok, hol él, vagy hol halt meg. Száz mód is volt arra, hogy büntetlen maradjon, de akár meglakol bűnéért, akár teljesen megszabadul, a Philippa neve ésszégvénye köztudomásra jut. Nem, itt csak egy dolgot lehetett tenni, s csakis egy ember tehetett. Az én feladatom volt, hogy bosszút álljak azért a nőért, a kit szeretek, meg pedig úgy, hogy életemet teszem föl a gonoszterv élete ellen. Jól mondtam tehát, hogy van miért élnem! Az órák egymás után teltek, de Philippa nem jött meg. Nyugtalanodni, aggodni kezdtem, a mint az esthomály elsötétítte az utat, a melyet csaknem folyvást szemmel tartottam. A mint a rövid tél nap véget ért s beköszöntött a hosszú sötét éjszaka, nyugtalanságom félelemmel fokozódott. Kimentem a házból s a kertben járkáltam föl s alá. Kárhoztaltam magamat, hogy olyan könnyen engedtem a Philippa kívánságának — parancsának inkább — hogy semmi szín alatt se menjek el érte. De hát mikor álltam én ellent az ő kívánságának, s ő is csak asszony!

De azért minden idegem lázasan reszketett ilyenek meg csak a fölitévéséről is. Nam állhattam tovább a bizonytalanságot. Századszor néztem meg az órámat. Csak tíz percet volt még a hét órához, s ekkorra tüztem föl ki elindítástomat a Mrs. Wilson házárt Roding felé. És most meg hazuról sem mertem elindulni. Philippa minden percében megkíthet, s mit gondolna, ha itt nem volnék, hogy nyájasan fogadjam? Ismét eltelt öt drága percből! Többszörökönli dühömben. Most már csak a felét teljesíthetnem feladatomban: a kellemes, de nem a komoly felét. De hát teljesíteni fogom-e egyikeit? A vonatnak most közel kell lennie Rodinghoz. Egy óra múlva oda lehet minden. Az az ember meg ő a házban fog vele találkozni. Beszélni fog vele, s ő meghallgatja, mert nem szerette-e egykor az az ember? Hogy szerette volna? Végre is, csak azért szegte meg a törvényt, hogy ő bírassza, s ő is atkos gondolat — Philippa is szerette akkor, s ő is csak asszony!

Nézetek a magyar bünvádi javaslat felett. Általánosan el van ismerve az, hogy a büntető eljárás mikénti berendezésének kérdése körül a felelősség kérdése az, a mely a legnehezebben megoldható. És ez nagyon természetes, miután a felelősség képezi egy részben az egész eljárás berendezésének sarkát, az az irányító elv, — míg másrészt az egész betelődését is az egészíték, próbája az épület összevagy, holjays berendezésének. A mi a büntető eljárás az irásbeliségre volt fektetve, addig a felelősség kérdésében nehezség nem volt. Az eljárás kezdetül egész végig irásbeliség folyt, az aktákban felvételek képeztek kizárólag az ügy anyagát, azok szolgáltaták a tárgyat, azok adták az alapot az ítélelhozatalra, — a mi azokban nem volt, nem létezett, a mi pedig azokban megvolt, azt tekintelve venni kellett. Így a vizsgálókat irányja mindinkább az fejlődött, hogy az minél terjedelmesebb, a legkisebb részleget kimerítve legyen. Egész könyvekre szaporodtak fel a kihallgatási jegyzőkönyvek. Úgyész és vizsgálóiról azon voltak, odatörtek, hogy az illető minden képzelhetőre, minden mellékkörülményekre is egész aprólékosággal kihallgattassék. Ennek folytán a főtárgyalás is inkább az iratokban foglaltak rekapitulációjára irányult, minsem önálló független működésre, és így a felelősség tekintetében semmi nehezség nem volt, mert a felső bíróság elé ugyanazon anyag, ugyanazon igazoló bizonyítékok, ugyanazon az ítélelhozatalba befolyást gyakorolható momentumok kerültek, mint a minők az

— Philippa? — én? Hiszen még azt sem tuduk, hogy az a másik felesége, a kiről szóltok, hol él, vagy hol halt meg. Száz mód is volt arra, hogy büntetlen maradjon, de akár meglakol bűnéért, akár teljesen megszabadul, a Philippa neve ésszégvénye köztudomásra jut. Nem, itt csak egy dolgot lehetett tenni, s csakis egy ember tehetett. Az én feladatom volt, hogy bosszút álljak azért a nőért, a kit szeretek, meg pedig úgy, hogy életemet teszem föl a gonoszterv élete ellen. Jól mondtam tehát, hogy van miért élnem! Az órák egymás után teltek, de Philippa nem jött meg. Nyugtalanodni, aggodni kezdtem, a mint az esthomály elsötétítte az utat, a melyet csaknem folyvást szemmel tartottam. A mint a rövid tél nap véget ért s beköszöntött a hosszú sötét éjszaka, nyugtalanságom félelemmel fokozódott. Kimentem a házból s a kertben járkáltam föl s alá. Kárhoztaltam magamat, hogy olyan könnyen engedtem a Philippa kívánságának — parancsának inkább — hogy semmi szín alatt se menjek el érte. De hát mikor álltam én ellent az ő kívánságának, s ő is csak asszony!

A HÓ TITKA. — Angol regény. — A PAULINA szerzőjétől. III. FEJEZET. A bűnhődés. Sötét lesz, de ráismerék. Ráismernek ezer ember kít is. Es Sir Mervyn Ferrand, a ki jökévdüben, aliban az arczáttalul bizonyos tudatban jön meg, hogy szép szóval, pénzzel vagy valami más módon bírja hallgatásra azt a nőt, ki egy szerencsétlen napon megfizott az 5 becsületében és szerelmében — őt, a magányos pusztaságon találkozni fog — nem azzal a nővel, hanem azzal a férfival, ki az első percztől fogva megfogadta, hogy bosszút áll Philippáért! Ezzel az emberrel fog találkozni, és ez fogja számadására vonni. Vad, bős gondolatok voltak ezek, s hiven iparkodtam azokat visszaadni — de nem szeretnék félreétni. Így, hogy ekkori lelkiállapotomban tulajdon kezeimmel kívántam bosszút állni Philippáért, igaz, hogy előbb-utóbb életét szándékoztam venni ennek az embernek, ha alkalom nyílik rá; de arra legalább nem gondoltam, hogy egy fegyvertelen, semmit sem gyantó embert orvul lepjek meg. Nem terveztem gyilkos támadást. Az volt szándékom, hogy megállítom az uton; szembe állok vele s arczába vonom gaszágát; megmondom neki, hogy Philippa hoztam menekült, hogy most az én ottalman alatt áll; és kijelentem neki, hogy én, mint a sértett nő bűnyja, követelm tőle azt az ugynevezett életélt, melylyel a lovasias becsület avult szabályait szerint az az ember tartozik, a ki galádul megcsalja egy nőt. Jól tudtam, hogy ő valószínűleg kinevet, s azt mondia, hogy a párbajozás Angliában kiment a divatból — szóval, visszautasít. Ekkor aztán majd megkísértem, vajon lenálzó sértéssel forrásba lehet-e hozni nemesi vért, vajon arczára csapott tenyeren megéssze-e a kívánt hatást. Ha ezzel sem érek célt, akkor utána megyek külföldre, s meghozatom, leköpmény tyilvánosan. Vad gondolat ebben a mi prózái, törvényiszteelő világunkban, de az egyetlen vérezhajtható terv. Azt fogják mondani, hogy hiszen tehettem volna lépéseket, hogy ezt a gonosztervöt kénejtűségért elfogassam. De mi bizonyítékunk volt erre eddigéig a saját aláírtalán vallomásán kívül? Ki teti volna lépéseket

— Philippa? — én? Hiszen még azt sem tuduk, hogy az a másik felesége, a kiről szóltok, hol él, vagy hol halt meg. Száz mód is volt arra, hogy büntetlen maradjon, de akár meglakol bűnéért, akár teljesen megszabadul, a Philippa neve ésszégvénye köztudomásra jut. Nem, itt csak egy dolgot lehetett tenni, s csakis egy ember tehetett. Az én feladatom volt, hogy bosszút álljak azért a nőért, a kit szeretek, meg pedig úgy, hogy életemet teszem föl a gonoszterv élete ellen. Jól mondtam tehát, hogy van miért élnem! Az órák egymás után teltek, de Philippa nem jött meg. Nyugtalanodni, aggodni kezdtem, a mint az esthomály elsötétítte az utat, a melyet csaknem folyvást szemmel tartottam. A mint a rövid tél nap véget ért s beköszöntött a hosszú sötét éjszaka, nyugtalanságom félelemmel fokozódott. Kimentem a házból s a kertben járkáltam föl s alá. Kárhoztaltam magamat, hogy olyan könnyen engedtem a Philippa kívánságának — parancsának inkább — hogy semmi szín alatt se menjek el érte. De hát mikor álltam én ellent az ő kívánságának, s ő is csak asszony!

A legnagyobb sietséggel indultam ama ház felé, a hol Philippát tegnap este hagytam. Majdnem félóra ut volt ez. Erősen rántottam meg a csöngőlyüt, nécséled nyitotta ki az ajtót, kitélt Mrs. Farmer felé kérdésközödmöt, jól tudtam, hogy Philippát, házasszonyán kívül, csakis ezen a néven ismeri mindenki. Meglepetésemre azt a választ kaplam, hogy Mrs. Farmer nem rég hagyta el a házat, egyedül és gyalog. A cséled úgy gondolk, hogy nem is fog visszatérni, mert a holniját már délelőt elvitték. Ezeket hallva, első indulatom az volt, hogy szemrehányást tettem magamnak sietségemért. Bizonyosan eltévesztettem, eljöttem mellette az uton... Nem, ez lehetetlen lett volna. Az ut keskeny volt. A hold még adott némi világosságot. Ha találkoztam volna Philippával, látnom kellett volna őt. Ő is látott volna és megállított volna. Nem mehetett tehát azon az uton, a melyen én jöttem. De merre ment? Melyik irányban keressém: Akármint okoskodtam is — és örömet győztem volna meg magamat — abban kellett megállapodnom, hogy a rodngi uton ment el. Nincs is más ut. Elibe ment Ferrandnak, mint a hogy én is elibe akarok menni. Lehet, hogy azzal a szándékkal indult el, hogy hozzájjon, de az utolsó pillanatban erőt vett rajta az a vágy, hogy meg egyszer lássa azt az embert — hogy szemrehányásokkal halmozza el, mint remélni szerettem. Igen, bármi ok vezethette is, elibe ment. Es szívem elsorult, midőn ebben a fölitévésben megérőstiet az a tegnapi mondasza, hogy mielőtt hozzáim eljőm, még valami elvégezni valaja van. Ez pedig, mint most fogtam fel a dolgot, csak az lehetett, hogy azzal az emberrel találkozzék. Sohanság fogja ő többé hallani, ha rajtam mulik, annak az embernek a hangját! Sohanság fog szemök meg úgyja érintése sem fogja soha többé beszennyezni! Utána megyek és küzdejök állók. Ha találkoznak az az ember sértetelni fogja. Philippában feltámad a bizséség, fenyegőzni fog. Ekkor a gyáva más módhoz fog folyamodni. Kegelemet fog eszedzni, esküdni fog, hogy még most is szereti, igéretet fog neki tenni. . . Es Philippa meghallgatja, habozik, talán enged is — és ismét csaldóli fog. Es ekkor örökre el lesz veszedve rám nézve. Most még olyan széplelőtem előttem, mint mikor először találkoztunk. . .

Hadd siessék hát, érjem utól, hagyjam el, találkozzam árulóval és issem le, ha kell! A mint a háztól elindultam, észrevettem, hogy az idő nagy, hirtelen változott. Amint úgy tettem, hogy ama perc alatt, melyet gondolkodásban töltöttem el, a néhez felbök tömegesen törnyosuk egymásra. Vak sötétség volt; olyan sötét, hogy megálltam s kihuzva zseemből a kis lámpást, melylyel Williamnak a gondoskodása ellátott, nagynehezen meggyújtottam. Aztán, bánya az eddigi késedelmet, sietve indultam el. Csaknem számba mentem most a szellel. Egy-szere arczomba, szemembe csapódni éreztem a sűrű éles havat. A szél vadul süvöltött az ut két felől levő fák tarlóit ágai közt. A hóhelyek örülen kavargtak. Még izgatottságomban is észrevehettem, hogy ilyen szörnyű viharral, kivált a mely ilyen hirtelen támadt volna, sohanság látam még Angliában. S miként én, Philippa is kiűn járt valahol s ki volt téve a zivatart dühének. . . Nagy égi életvedhet s aztán egész éjjel bolyonghat. . . Az e miatt való aggodalom meggyorsítá léptelme. Töleim tehető erővel törtétem előre az országjög viharban. E pillanatomban legkevésbé sem gondoltam Sir Mervyn Ferrandra és bosszuzára. Csak Philippát akartam megtalálni, hogy hazavezethessem és biztosságha helyezzem. Nem mehetett nagyon messzire, okoskodam magamban, miálatt tovább küzdeimem. S folyvást szemmel tartottam magam előtt az utat, ha ugyan szemmel tartásnak lehet nevezni azt az állapotot, mert a kavargó hó egy-két lábnyi távolságon túl láthatatlanná tett mindent. Erősen figyeltem, hogy a legkisebb kiáltást vagy hangot meghallgassam. Így haladtam tovább, lámpásom fényét az utnak hol egyik, hol másik félére vetve. Attól féltem, hogy Philippa teljesen képtelen levén a fehér fegyeg ellen küzdeni, talán valamelyik doboskocsa tövébe húzódott, s akkor könnyen elbűszhettem. Ez pedig, ilyen éjszákán, bizonyos halála lenne neki. Oh, miért is nem jött el, a mint megígérte volt. Miért ment elbe annak az embernek, a ki olyan gyázatosan bánt vele? Azok után, a mik törtétek, nem lehetett, nem volt szabad szeretnie. S kérszerű vizgatásomra szolgált visszamelekezni arra az elkeseredett hangra, a melyen tegnap este azt kérde tőlem: — Róbert, gyűlölt-e valaha embert? (Folytatása következik.)

Hadd siessék hát, érjem utól, hagyjam el, találkozzam árulóval és issem le, ha kell! A mint a háztól elindultam, észrevettem, hogy az idő nagy, hirtelen változott. Amint úgy tettem, hogy ama perc alatt, melyet gondolkodásban töltöttem el, a néhez felbök tömegesen törnyosuk egymásra. Vak sötétség volt; olyan sötét, hogy megálltam s kihuzva zseemből a kis lámpást, melylyel Williamnak a gondoskodása ellátott, nagynehezen meggyújtottam. Aztán, bánya az eddigi késedelmet, sietve indultam el. Csaknem számba mentem most a szellel. Egy-szere arczomba, szemembe csapódni éreztem a sűrű éles havat. A szél vadul süvöltött az ut két felől levő fák tarlóit ágai közt. A hóhelyek örülen kavargtak. Még izgatottságomban is észrevehettem, hogy ilyen szörnyű viharral, kivált a mely ilyen hirtelen támadt volna, sohanság látam még Angliában. S miként én, Philippa is kiűn járt valahol s ki volt téve a zivatart dühének. . . Nagy égi életvedhet s aztán egész éjjel bolyonghat. . . Az e miatt való aggodalom meggyorsítá léptelme. Töleim tehető erővel törtétem előre az országjög viharban. E pillanatomban legkevésbé sem gondoltam Sir Mervyn Ferrandra és bosszuzára. Csak Philippát akartam megtalálni, hogy hazavezethessem és biztosságha helyezzem. Nem mehetett nagyon messzire, okoskodam magamban, miálatt tovább küzdeimem. S folyvást szemmel tartottam magam előtt az utat, ha ugyan szemmel tartásnak lehet nevezni azt az állapotot, mert a kavargó hó egy-két lábnyi távolságon túl láthatatlanná tett mindent. Erősen figyeltem, hogy a legkisebb kiáltást vagy hangot meghallgassam. Így haladtam tovább, lámpásom fényét az utnak hol egyik, hol másik félére vetve. Attól féltem, hogy Philippa teljesen képtelen levén a fehér fegyeg ellen küzdeni, talán valamelyik doboskocsa tövébe húzódott, s akkor könnyen elbűszhettem. Ez pedig, ilyen éjszákán, bizonyos halála lenne neki. Oh, miért is nem jött el, a mint megígérte volt. Miért ment elbe annak az embernek, a ki olyan gyázatosan bánt vele? Azok után, a mik törtétek, nem lehetett, nem volt szabad szeretnie. S kérszerű vizgatásomra szolgált visszamelekezni arra az elkeseredett hangra, a melyen tegnap este azt kérde tőlem: — Róbert, gyűlölt-e valaha embert? (Folytatása következik.)

1885-ös éhen kezdődött a beteg költő állapota. Ez fogott a Hón és Janus magasztalás. Szóval, néha nem költött a *Gas. Trans-*nek költőket tudósítást; az ismert magyarázó ár. azonnal merénylőnek nevezi a csendőrtől fölött és egész terjedelmében közli az egyik megfontolt fűtést, mely magyarázó fordítva így hangzik: *Balicsfalva*, május 15. 1885. „Mint igaz románok, akik itt születlünk a Szabadságmező közelében, az este ösözgyűltünk, hogy egy szörny, de erkölcsi tanulsággal és kegyetlennel tett ünnepélyt tartunk. Az ugynevezett „Városi zenekar, melynek élve előtt alakult, május 14-én, fél kilencz órára, kivált a szabadság közhöz, hogy oljásza az ebből román is és „Hóra énekek; a szünetek alatt pedig feleszerzen egyelőny rakdát, felhívandó az által a közönség figyelmét a nagy napra. Elhatároztuk különben, hogy ezek után, a nélkül, hogy beszélt tartanánk, visszatérünk a városba — csónában, a mint jönlünk. Azonban mit kellett látnunk? A dolog kezdett valánk, alig jászta el a zenekar az első darabot, midőn jobbról magyár szavakat hallánk: „A (bármely nevben felkérő) éneket, hogy azonnal távozzanak e helyről, mert 48 órával később van a há a harminckét feldőltsomkor nem oszlanak szét, azonnal önkök lövők. Miféle dolog ez önkölt. „... mindjárt megmondom, hogy mi? Ötven lépésnyire két zsanár volt lövére készen, utánuk jól még két, mind futva. En alabirít az igazság nevében felhívam a csendőrt, hagyjanak nekünk békét, míg a másik két darabot is eljászta; azonban látván, hogy a zsanárok száma növekszik s azok nem akarták megadni, hogy saját földükön, melyet adó fizetünk, szünetre szünet innepeljünk, felhívam társaimat a távozásra és fájdalomtól dúlt kellel, könnyel a szemünkben szép rendben hazamentünk. A csendőrfőnök egész éjjel cikarkált a város utcáin és künn a mezőkön — egész reggelig. Hón nappal azelőtt már a város tele volt csendőrökkel. Mint egyike azoknak, a kik közel voltak a csendőrszörnyökhöz, sielek tudomására hozni a brutális erőszak és lény, hogy a t. szerkesztő az egész világon hirdesse a csendőrszörnyek és más népek, hogy lassít ezek, hogy kibékülteletlen ölényekkel mivel viszonzóak a mi békés és loyális magyarságunkat.

— **Karagöygyevics Sándor herceg 1848-ban.** A bécsi Váratlanban olvassuk a következőket: Sándor fejedelem uralkodásának idejében a mozgalmak 1848 és 49-diki évek is, mely idő alatt nem mutatta magát a magyar nemzeti ügy barátjának. Abban az időben a bánsgában egy osztrák hadtest működött, melyet eleinte Suplicak, később pedig Mayrhofer Ferdinánd vezényelt. Az osztrákok nem bírták a magyar csapatokkal és akkor Sándor fejedelem segítségkérésére a szarabek Kinczsin vezérlete alatt az osztrák csapatok oldalán harcoltak a magyarok ellen.

— **Jótkönyvezés előadás — főúrártól.** A leg-híresebb német színművészek egyike a minap érdekes kaland esett meg. Egy jótkönyvezésű intézet javára jászott, a nélkül, hogy tudott volna róla. Az eset a következő: A művész Budapestre jött vendégzérelni; alig érkezett a magyar fővárosba, meglátta nágy egy küldöttöt azzal a kérelemmel, hogy lépne fel egyszer a *Konkordia* javára. A művész már annak előtte fellépett Budácsban az ottani Konkordia javára, mindig kegyesen tekintve az intézetet a saját képviselőinek és a küldöttökön felül annyira felmagasztalta az ő tetszését és ő megvalósítva szavakkal cselelte az egyet csak anyagi viszonyait, hogy nem tagadhatta meg a kérelmet. Tehát igent mondott. Felépett és tekintélyes összeget juttatott az egyet pénztárába, az előadás után pedig az említett küldöttök ezúttal serleget nyujtott neki át örök emlékként. „Azán több nap mult el és mikor a művész már az elutazásra gondolt, az igazgató azt jegezte meg neki, hogy jól lenne, ha egyszer a budapesti irók és hírlapírók javára is fellépne. „Hogy ezt már megtudtam, szól a művész. — „Hogyan? — „Nos hát fellépünk a Konkordia javára. — „Művész csak most tudta meg azt, a miről nem is álmodott: hogy a budapesti Konkordia voltaképen *temetkezési egyet*, nagyon derék jótkönyvezésű intézet ugyan, de irók és hírlapírók tagjai nincsenek. A művész még egyszer fellépett tehát és pedig a hírlapírók egyület javára és azzal vizsgálta magát, hogy mind a két ízben oly czélok mozdított elő, melyek támogatásra méltók. De jövöben mégis behatóbban fog tudakozni, vajjon a nagyon létező *Konkordia* bécsi mintá szerint vannak-e berendezve vagy nem.

— **Amerikai feleletek.** Newyorkból írják, hogy a georgiai Karvilleben rendkívül érdekes érségi leleteket fedeztek fel, melyekhez nagyon regényes legenda is fűződik. Thomas tanár, a leghíresebb amerikai régész konstátálta, hogy az a hatvan láb magas dom, melyen az ássások eszközöltek, sok részletben megfelel annak a domnak, mely Florida történelmében meg van írva s melynek szerzője *Florida de la Vega*, a perui inkák egyenes sarja és a 16. században nyomtatták. Az ássás folytán nagyon érdekes dolgok jutottak napvilágra. A domban túl lába magas könyv egygyűjtőre áradtak, melyek felülre voltak rakva. A pézsekön levő jegyekből látni, hogy azok 1540-ből valók. Valószínű tehát, hogy itt volt színhely annak a regénynek, melyet *De Soto* a szép *Tojathal* hercegnővel áldt. Tojathal india hercegnő, körül a hagyomány mint az esszéssé és a szépség mintaképeiről szól, a Szavannah folyó partján él, tisztelő és imádvá a törzsi, melynek abszolút uralkodója volt. Egy spanyol nemes és kalandor, *de Soto*, hirt véle hercegnő gazdagságáról és szépségéről, és felkereste őt. De a helyet, hogy rábszámolóját vette a házba, a hogy akarta, nem bírta a fényt a járom alá hajtani. Nem szabadulhatott meg tőle, nemeseleklisége, mely neki gazdagságát önként felajánlotta, szépsége, melyet kétségesen felajánlott neki, a barna Kleopátrához bilineskelt őt. Hónap mult hónap után, a tőle közeledett, a spanyolok sátrakat építettek és — maradtak. Két évig tartott ez az idill, de ekkor már nem akart tovább maradni a nyughatatlan kalandor. Tojathal kért, rimádkodott, hogy maradjon; a fájdalma meghatározta *de Soto* t megígérte, hogy marad, de még az nap eljött megöklött. A vágy és a szerelem nehézy ismét visszahozta őt a Szavannah folyó partjához — de a hirt már nem találta ott, mikor édesére esett a székesé, megérett nyílal áldotta a mellét. De *Soto* máshol is megöklött és soha se tért többé vissza Georgiába. Valószínű, hogy a kopsorok egyike a szép Tojathal holtestét írja.

— **Visszavett ajándék.** Párisból írják: A marselli községvárosban a maire nagyon váratlan és kellemetlen jelentést tett, mely bizonygyal egész Franciaországban nagy felháborítást kellett. Eugénia volt az eszérsé ugyanis az 1874-ben a városnak ajándékozott Pharo kastélyt megint visszavette és a marselli községvárosnak ajándékozta az adomány visszavonását bíró megerősítést és mi volt az oka III. Napoleon özvegye eme különös elhatározásának? — Az államkincstár az átirási költségeket 176,000 frankban állapította meg, melyet a város nem akart megfizetni és melyet emellogva a volt eszérsárnak kellett volna fizetnie. A eszérsárnak nem láta be, hogy ha ő ajándékoz, miért kellene neki még a francia államnak oly tetemes összeget fizetnie és emellogva ismét hirtökébe vette a kastélyt. A nagy eszérsé, melyet az államkincstár az átirás költségét követelt, mindenütt mult felháborodást kellett, a marsellek pedig el vannak keseredve az államkincstár ellen, mely hosszú számlájával megfizetia a várost a szép hirtöké.

— **Gyilkosság egy fél liter bor miatt.** Szegeden véres eset történt tegnap este. Gerzanyás János korcsmáros Távics Ernő bajai illetőségű, 35 éves pékségű agyonsztr. Távics tegnap délután megivott egy fél liter több cimborjára társaságában, de távozáskor nem fizette ki a bor árát, mert nem volt pénze. A faszép péklegény és a bormérő közt e miatt erősz. szöveg történt. Távics azt állította, hogy cimborjait kihízták az ő borát is, mire a korcsmáros dühében állítólag bántakozta. Távics elávozott, de este négy órával ismét visszatért és köteletlőn kezdett Gerzanyásnak. Ez utóbbi, hogy verekedés lesz, elindult rendőrkör. Távics utána rohant és vállon ragadta Gerzanyást, a ki azonban földhöz vágta őt. A következő pillanatban a péklegény kést rántott és úgy ütötte a korcsmáros nyakába, hogy visszatért egy bormérőre és szavakkal: „Láj, vége van, Távics lefőtt”, összerogyott. Bal nyakról a vér patkánkt ömlött elő s pár percet alatt elvérzett. A menekülő útját a korcsmából kifutó emberek zárták az ország újra elölg.

— **Tr. istentisztelet.** Az ist. pünkösd alkalmából a hó 20 és 21-ik napján a szünet 12. szám alatt levő fűtési templomban reggeli 7/10 órákor a közgyűlési tanácsok — és délután 11 órákor a felfűlt leányok számára istentisztelet lesz karnekok és magyár hitközlőktől.

— **Tom Ponca tábornok esküvéje.** A newyorki Trinitá churcheben a hó elején volt a törpe Tom Ponca tábornok özvegyének esküvéje. A „tábornokné” körül Európában tévesen azt hittek, hogy első férjével együtt meghalt, mint férjhezmenetelének tényéről kiütik, teljesen jól érzi magát. Az egyházi szeriatásra meglépet körülbelül negyszáz előkelő vendég. A helyépi jegyek rendkívül aprók, alig egy négyzöt centiméter nagyságúak voltak. A menyasszonyon fényes menyasszony volt, melynek uszály a menyasszonyt magyarázó lehetett. A menyasszonyt a menyasszonyt másfél hüvelykkel felülhálta, ki fogástalan béli öltözében és fél liter nagyságú kálkát jelent meg. A szerencsés apróság, a ki jelenleg 48 éves tábornoknéval örök frigyre lépett, Barnum társulatához tartozik és *gróf Primo Magnin* mondja magát. Ennek az urnak nagyon jelentékeny vagyon van, mert tärakoson él és a dolog természetét szerint keveset fogyaszt. A mi a vérmérséklet illeti, nagyon előnyösen különbözik a tábornoké első férjével, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínűleg annak házában ugyan, ha megmondjuk, hogy egy belvénk centiméter magas nő csak nagyon nehezen szeghejt meg a férje utánáló húseget, de másrészt könnyen megmagyarázható, ha szem előtt tartjuk, hogy a féltékenységes borzolás szenvedélye, Shakespearenek az „a zold szemű szörnyete”, mennyire nem tördök az észszerűséggel és a valóságossággal. Podig a tábornokné baráti emléket tartja az első férjéről. A kivésszéssé alakos urna, melyben az elhunyt nagy férj hamvait őrizte, a ki tulajdonképen nagyon *fiákyen* volt. Ez valószínű

